HARLEQUIN

JALOOLINE ROMAAN

Sundabielu krahviga

Lucy Ashford

Originaali tiitel:
Lucy Ashford
Compromised into Marrying the Duke
2025

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimiseks ja levitamiseks ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, ärietteõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maarja Villandi-Reiljan
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2025 by Lucy Ashford
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

R08462325
ISBN 978-9916-31-881-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Autori märkus

Minu romaani kangelanna Marianne Blake'i elu on seni olnud ilus. Tal on armastav ema, palju vaba ruumi ringi uitamiseks kaunis Inglismaa maakohakeses ja – mis kõige tähtsam ja ka kõige parem – tal on oma salajane kangelane, kellest unistada. See on tema vanema venna sõber Anthony. Ent kurval kombel on nende vahel probleeme.

Anthony on krahvkonna pärija ja Marianne'i noorpõlveunistused purunevad, kui mees abiellub kellegi teisega. Vahepeal peab Marianne osalema hooajaballidel Londonis. Ta püüab oma haavu varjata sellega, et sunnib end kõrgseltskonnaga suhtlema peaaegu ebasündsal viisil (šampanja, flirt ja koguni kaks katkenud kihlust, mitte üks!). Siis saab ta teada, et Anthony on jälle linnas. Tema naine oli salapärastel asjaoludel surma saanud ja ka mehe mainel on plekid.

Kui Marianne ja Anthony Londonis ballil kohtuvad, on Marianne hädas. Vanade aegade nimel tunneb Anthony kohustust naist aidata. Pead tõstva skandaali tõttu on nad kohustatud abielluma. Sellest on Marianne eluaeg unistanud, aga mitte niisugustel asjaoludel.

Ei ole kahtlustki, et füüsiline iha tõmbab neid teineteise poole. Ent Anthonyl on vaenlasi ja Marianne'ile saavad osaks

rasked katsumused, kui ta püüab leida tõestust, et mees siiski on niisugune kangelane, kelleks Marianne on teda alati pidanud. *Unistused võivad täituda*, kordab ta endale. *Tõepoolest võivad*.

Loodan, et seda usuvad ka armsad lugejad!

Proloog

Oakfields, Kent
Juuni, neli aastat tagasi

Kui Marianne Blake päikesepaistelisel suvehommikul ärkas, oli tema esimene mõte: *Täna näen ma Anthonyt pärast peaaegu aastast vaheaega esimest korda.*

Nüüdseks oli tüdruk seitsmeteistkümnene, peaaegu kaheksateist, ent ikkagi oli ta elevil nagu laps jõuluhommikul. Ta hüppas voodist üles, jooksis akna juurde piiluma ja nägi seal hobusemehi, kes olid parasjagu ametis hoovipühkimisega. Kohaliku piimamehe vanker veeres piima- ja juustukoormaga mööda sissesõiduteed. Täna õhtul tuleb Oakfieldsis pidu. Tähistatakse Marianne'i vanema venna Simoni kahekümne esimest sünnipäeva. Anthony oli lubanud lausa Londonist kohale tulla.

Anthony isa oli krahv ja Marianne teadis, et ühel päeval pärib Anthony tiitli ja vanemate jõukuse. Ent sestpeale, kui nad koos Etonis õppisid, oli ta olnud aastaid Simoni parim

sõber. Marianne'ile meeldis mõelda, et Anthony on ka tema sõber.

Tüdruk läks kummuti juurde oma pikki juukseid harjama ja talle meenus, kuidas Anthony oli teda pikkade juuste pärast kiusanud. Nimelt oli ta tüdrukut kutsunud vaskpeaks, pidades silmas tema pikki ja taltsutamatuid kastanpruune lokke, mis kippusid pidevalt paelte vahelt välja libisema, kuigi paelad neid paigal hoidma pidid. Anthony juuksed olid mustad, silmad hõbejashallid ja kui ta Marianne'ile naeratas, tundis tüdruk, et ta läheb seest hõõguma.

Enamasti viibis Anthony suviti Kentis oma isa suures majas Cleveland Hallis. Kuna maja asus Oakfieldsist vähem kui miili kaugusel, ratsutas noormees tihti siia. Kui Marianne talt korra selle põhjust küsis, mõtles noormees hetke ja vastas: „Sest teie majas tunnen ma ennast nagu kodus."

Marianne sattus segadusse. Kas Anthony mõtles selle all, et oma isa suursuguses majas ei tunne ta ennast nagu kodus? Hiljem Marianne selle küsimuse juurde tagasi ei pöördunud, aga Simon tuletas talle meelde, et Anthony ema oli ammu surnud ja tema isa, kes oli Clevelandi krahv, tahtis hoopis rohkem nende suures Londoni majas elada. Peeglisse vaadates ohkas Marianne pisut. Võib-olla oli ka Anthony hakanud Londonit eelistama, sest ta polnud neil külas käinud möödunud aasta augustikuust saadik ja ka siis tuli ta üksnes hüvasti jätma.

„Minu isa tahab, et ma koos temaga Mayfairi elama läheksin," oli Anthony öelnud. „Ta ütleb, et see on minu kui pärija kohustus, ja loomulikult on tal õigus."

Mida oli seepeale öelda? Anthony oli juba markii, Kelhami markii. Ühel päeval saab temast Clevelandi krahv.

Nende teed läksid lahku, nagu oligi ette määratud. Tulek Simoni sünnipäevapeole oli kõigest ustavuse ülesnäitamine vanale sõbrale, ei muud.

Rusutuna sidus tüdruk juuksed selja taha, pani selga tavalise kleidi ja läks allkorrusele – ja kogu ülejäänud hommikupooliku ei jäänud tal enam aega muretseda Anthony ega oma juuste pärast. Ta taipas kohe, et tema ema, leedi Hermione, ajas vaesed teenijad oma korraldustega hulluks ja ei läinudki palju aega, kui majapidaja proua Thurlby tuli kiirustades Marianne'i juurde.

„Palun, preili Marianne, ma anun teid. Kas te saaksite leedi Hermione'ile öelda, et meil kokaga on kõik korras?"

„Palun vabandust, proua Thurlby," ütles Marianne siiralt. „Minu ema on tänase õhtu pärast pabinas, aga ma vaatan, mida saan teha."

Võis arvata, et ta palju teha ei saanudki. Emal olid iga päevaga üha suuremad ootused selle peo suhtes ja Marianne oli mures, sest Simon, kes oli terve nädala New Marketil võiduajamistel olnud, ei kujutanud ettegi, mis teda koju tulles ees ootab.

„Pea meeles, Simonile ei meeldi liigne sekeldamine," oli Marianne püüdnud ema hoiatada, aga leedi Hermione hajutas tütre kahtlused. Mida saaks Marianne teha ema tähelepanu kõrvale juhtimiseks? Vastus oli varnast võtta, kui saabusid haruldaste kasvuhoonelillede sületäied. Marianne otsis üles ema, kes söögitoas kullipilgul lauahõbedat jälgis.

„Ema," ütles ta, „sinu tellitud lilled on kohal. Äkki sina kui võõrustaja peaksid need lilled ise paigale sättima, mitte seda teenijate teha jätma?"

„Suurepärane mõte," kostis leedi Hermione. „Ma olen ikka kunstiandega olnud."

„Muidugi. Sa teed nendest lilledest suurepärase kaunistuse," ütles Marianne, „ja kes täna õhtul seda näeb, ütleb kohe, et näe, leedi Hermione'i töö!"

Marianne jättis ema lilledega tegelema ja kadus välja tallide juurde, et hobusemeestega vestelda. Pärast lõunasööki püüdis ta üldise sagina eest põgeneda ja tõmbus salongi, kus ema kass Cuthbert diivanil lebas. Kerge ohkega istus tüdruk kassi kõrvale ja püüdis mitte mõelda sellele, et varsti on Anthony siin.

Ta püüdis raamatut lugeda. Ta püüdis lugeda isegi vana ajakirja The Lady's Magazine, aga kella kahe ajal kuulis ta ema häält: „Marianne! Sinu vend tuli!"

Marianne jooksis akna juurde. Ta nägi, kuidas vend hobusega aeda sõitis. Noormees nägi ratsakuues suursugune välja. Ent Marianne märkas ka tema üllatumist, kui vend astus kogu sagina keskele hoovis, ja vaid mõne hetke pärast kostis noormehe hääl ukse pealt üle maja.

„Ema!" hüüatas ta. „Ema, mis ometigi toimub?"

Hetke pärast juhatas leedi Hermione ta salongi. „Mis toimub?" kostis ema vastu. „Simon, miks me täna õhtul pidu peame? Sest sul on väga eriline päev!"

Simon vaatas noorema õe poole ja hõõrus uskmatuses otsaesist. „Marianne, kas ma ei öelnud juba mitu nädalat tagasi, et *ei mingit* pillerkaari?"

Enne kui Marianne sõnagi lausuda jõudis, vastas leedi Hermione mahendavate sõnadega: „Ära ole nii tõre, Simon, palun! On ju ainult tore, kui me seda päeva tähistame, eks ole?"

„Tõesti, ema, kas siis peab selle asja nii suureks puhuma? Me ei ole ju niisugune perekond?“

„Mis mõttes niisugune perekond, Simon? Sinu armas isa oli ümbruskonnas väga lugupeetud mees ja pealegi mina olen krahvi tütar.“

Marianne pidi peaaegu itsitama hakkama ja vend pööritas silmi. „Ema, sa oled seda kogu aja korrutanud,“ ütles Simon. „Aga pea meeles, et me ei ole sinu isa tegelikult mitte kunagi näinud, sest talle ei meeldinud, et sa abiellusid ilma tiitlita mehega.“

„See oli temast ikka täiesti hullumeelne,“ ütles leedi Hermione. „Ja ära ole ometi nii tujukas!“

Simon lasi kuuldavale valju ohke ja vaatas muiates Marianne'i poole. „Nii, on juba hilja peost ära öelda. Niisiis oleks parem võtta sellest kõik, mis võimalik.“ Simon vabanes mantlist ja raputas seda. „Kas meil on külaliste nimekiri? Kes on kutsutud?“

Leedi Hermione elavnes. „Oh, siia on kutsutud *kõik*! Tulevad meie naabrid Critchlow'd, sinu isa vanad sõbrad, kellega ta bridži mängis, ja veel mitu tuttavat Sevenoaksist…“

„Jajah,“ noogutas Simon. „Aga kas sa Anthony ka kutsusid?“

„Muidugi. Ta oli nimekirjas esimene ja vastas Londonist *kohe*. Lubas tulla.“

„See on igal juhul väga hea.“ Simon vaatas õe poole. „Ilma Anthonyta ei oleks õiget pidu. On ju, Marianne? Kuulad sa mind?“

Marianne oli korraga suunanud oma tähelepanu Cuthberti silitamisele, ent nüüd vaatas ta venna poole ja ütles: „Jumal hoidku, me lihtsalt pidime Anthony kutsuma. Oleks tore teda näha.“

„Lihtsalt tore?“ Simon ajas üllatusest silmad suureks. „Ma arvasin, et sa rõõmustad. Sulle on ta alati meeldinud.“

„Muidugi meeldib talle Anthony,“ kuulutas leedi Hermione. „Meile kõigile. Kallis Anthony. Kuigi ta on markii, lubas ta juba varakult kohal olla. On ju kena temast?“

Ent Marianne'i silmad pöördusid jahmunult oma viletsale kleidile. „Kui varakult?“

„Kas ma ei öelnudki sulle, kullake? Ma sain temalt kirja täna hommikul. Ta loodab jõuda kella neljaks.“

Marianne ohkas. Simon vaatas muigega tema poole. „Nüüd on sul vähem kui tund aega end ette valmistada.“

„Muidugi,“ ütles leedi Hermione. Ta osutas tütre poole. „Marianne, kust sa küll selle imeliku kleidi leidsid? Ja sul on kleidi ääres heinakõrred. Sa näed välja, nagu oleksid tallist tulnud!“

„Aga sellepärast, et ma käisingi tallis, ema,“ vastas Marianne.

„Nii, vaheta kleit ära, enne kui Anthony siia jõuab. Ta on meie põhikülaline, väga tähtis isik kogu üritusel. Mine nüüd ja ma saadan mõne tüdruku sulle appi.“

„Ei ole vaja nii palju rahmeldada,“ ütles Simon. „Anthony on näinud Marianne'i palju hullemas seisus kui praegu. Näiteks siis, kui nad kihlveo peale seasulgu hüppasid, aga Marianne ei saanud sealt enam hästi välja, siis meie Anthonyga pidime…“

„Vait!“ Leedi Hermione pani käed kõrvadele. „Jäta, Simon. Ma ei kannata seda välja.“

„Ma lihtsalt räägin, kuidas asi oli. Igal juhul olen näljane kui hunt. Ma lähen vaatan köögist midagi süüa ja hoidke siis Anthonyl silma peal. Kui ta jõuab varakult, nagu sa ütlesid,

siis võiks ta aidata mul mööblit liigutada või midagi. Tants tuleb ju ka, eks ole?“

„Muidugi,“ ütles leedi Hermione kõrgendatud häälel. „Aga sa ei saa ju käskida Anthonyl sellist orjatööd teha. Ja veel üks asi, Simon… *Simon*?“